

THE EUROPEAN DISCOVERY OF CHINA

POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA EN EL PUNT DE MIRA EL MAPA DE KANGNIDO

Si ens parem a veure què fan els xinesos en aquest moment, és evident que cap a la fi del segle XIV, la Xina estava reunint informació sobre els mons més enllà de l'oceà Índic. La prova més convincent del coneixement xinès sobre el món exterior és un mapa mundial encarregat per l'emperador Ming Hongwu l'any 1392, el Daming Hunyi Tu, o "mapa amalgamat dels Grans Ming".

Amb tot, la representació més famosa és el mapa de Kangnido, encarregat l'any 1402 per la nova dinastia que havia establert la dinastia Choson a Corea una dècada abans. Aquest mapa mostra una Corea d'una grandària excessiva, detallada sorprenentment, amb les comarques, les bases navals i les capitals de província.

Però és la Xina la que està situada al centre del món conegut, amb la Gran Muralla il·lustrada de manera ben visible. Tota l'Àsia Oriental apareix ben lluny de la seva posició actual, com el Japó, o amb una mida extremament reduïda, com el sud-est asiàtic, on només es pot reconèixer la península de Malacca. Indonèsia i les Filipines es veuen reduïdes a una sèrie de petits punts a la part sud del mapa.

La costa oriental de l'Índia emergeix des de Malacca, mentre que la seva costa occidental està millor representada, tot i que Sri Lanka hauria de trobar-se molt més cap al sud-est de l'Índia.

La silueta de la península Aràbiga es pot reconèixer bé, tal com el mar Roig i les costes occidental i oriental d'Àfrica. La mida global d'Àfrica se subestima molt, però els cartògrafs sabien perfectament que la punta inferior podia ser rodona. És important tenir present que el mapa de Kangnido precedeix tant les expedicions de Zheng He com el mapa de Fra Mauro.

El mapa de Kangnido mostra clarament que els xinesos estaven ben familiaritzats amb la navegació a l'oceà Índic més d'un segle abans que els portuguesos hi arribessin.

Com es pot veure en aquesta silueta de Kangnido, sobre l'Àfrica apareix un Mediterrani comprimit i uns quants països mediterranis, com el Marroc i Egipte al sud, i Espanya, Itàlia i Grècia a les costes septentrionals.

La part europea del mapa conté prop d'un centenar de topònims, però no se n'ha fet cap estudi exhaustiu.

El coneixement que té el mapa dels noms i de les figures d'Àfrica i d'Europa probablement prové dels geògrafs àrabs que havien estat ben actius a la cort xinesa als temps dels mongols.

De fet, els noms dels països tenen un sabor llatí clàssic, com I-su-pan-ti-na, la transcripció d'Hispania per a Espanya. Els mapes xinesos mostren algunes àrees més enllà de les seves fronteres, però la mida d'aquests països, com és el cas d'Europa, tendeix a ser reduïda al mínim, en funció de la seva distància des del centre de la civilització de l'imperi Xinès. D'altra banda, les línies comercials van ser de la Xina a Europa i no a l'inrevés.

I així, l'interès xinès per Europa va ser nul. Aquesta actitud també torna a aparèixer reflectida en els mapes de Corea Cho'onhado –que va sorgir al segle XVI–, i en els quals la Xina ocupa el centre, identificada pel seu nom, Zhongyuan, la Gran Muralla i el riu Groc.

A l'est es troben les illes Ryukiu, Corea i el Japó. La majoria dels altres noms provenen de llegendes budistes i xineses. Les terres d'Occident estan etiquetades com a terres ermes de barbàrie, i una d'aquestes és la terra dels blancs. Europa, vagament reconeguda, es destaca clarament fora dels límits.